

והקול היה יוצא ומפה בכל אותם הניצוצות של האותיות כפאחד, התנוצצות האות ו' ביו"ד, התנוצצות של יו"ד בק', התנוצצות של ק' בר', והתנוצצות של ר' בא'. ומתחברים חקוקי הניצוצות ויוצאים אחר כך. ואחר שמתחברים בניצוצותיהם, יוצא קול מביניהם, ומתחברים בסוד זה ויקרא אל משה. ומשה היה מסתפל כל אותם הימים שלא נכנס.

אחר כך חזרו האותיות והיו מתגלגלות במקלו, בצרופי האותיות שנמסרו לאדם בגן עדן. האות א' להכנס לתוך הסתר, למקום שנקרא קדש, ויוצאת ו', ונותנת מקום לאות א', ומתחברת א' לתוך ו' שאחריה קר, וי' נכנסת בין ק' ור', ונמצא קיר. ונתקקות ומתנוצצות כמו מקדם, וקול יוצא מביניהן, ומתחברים הניצוצות של האותיות, ויוצאות החוצה ומתגלות לכל אותם המחנות, שהיו נוסעים עם האותיות הללו. וכשמתחברים הניצוצות של האותיות, מפה קול ביניהם, הם נראים בחקיקותיהם לכל אותן המרפבות אוקיר. וקול חוזר מביניהם וקורא בין אותן המרפבות: (ישעיה יג) אוקיר אנוש מפז ואדם מפתם מפז ואדם מפתם אופיר.

אשרי חלקו של משה שראה את כל זה, אבל הצרוף הזה לא נראה לעיני משה, אלא הצרוף הראשון שהוא ויקרא, את זה היה רואה משה. זהו שפתוב ויקרא אל משה. וצרוף זה אחר לא מגלים לו, משום ששכחו של אדם לא מודיעים לפניו, וסימנך - (במדבר

יב) צאו שלשתכם, וכתוב ויקרא אהרן ומרים, וכתוב פה אל משה, משום שלא מודיעים שכחו של

ומתחברין לגו נציצו דאת א', דקיימא. וקלא הוא נפיק, ובטש בכל אינון נציצין דאתוון פחדא, נציצו דאת ו' בי', נציצו די' בק', נציצו דק' בר', נציצו דר' בא'. ומתחברין גליפין דנציצין, ונפקי לבתר. ובתר דמתחברין בניצוציהו, נפיק קלא מביניהו, ומתחברין ברזא דא ויקרא אל משה. ומשה היה מסתפל כל אינון יומין דלא עאל.

לבתר אתהדרו אתוון, והו מתגלגלין בקולפוי, בצרופין דאתוון דאתמסרו לאדם בגנתא דעדן. את א לאעלא בגו טמירא, לאתר דאקרי קדש, ונפק ו', ויהיב דוכתא לאת א', ואתחבר א' לגו ו', דבתריה קר, וי' עאל בין ק' ור' ואשתכח קיר. ואתגליפו ואתנציצו כמלקדמין, וקלא נפק מביניהו, ומתחברין נציצין דאתוון, ונפיק לבר ואתגליין לגבי כל אינון משריין, דהו נטליין אינון אתוון. וכד מתחברין נציצין דאתוון, קלא בטש ביניהו, אתחזון בגלופייהו לכל אינון רתיכין אוקיר. וקלא אהדר מביניהו וקרי בין אינון רתיכין (ישעיה יג) אוקיר אנוש מפז ואדם מפתם אופיר.

זבאה חולקיה דמשה דחמי כל דא, אבל צרופא דא לא אתחמי לעינוי דמשה, אלא צרופא קדמאה דאיהו ויקרא, דא הוה חמי משה, הדא הוא דכתיב ויקרא אל משה. וצרופא דא אחרא לא גליין ליה. בגין דשבחא דבר נש לא מודעין לקמיה. וסימנך, (במדבר יב) צאו שלשתכם, וכתוב ויקרא אהרן ומרים, וכתוב פה אל משה, בגין דלא מודעין שבחיה דבר נש לקמיה.

יב) צאו שלשתכם, וכתוב ויקרא אהרן ומרים, וכתוב פה אל משה, משום שלא מודיעים שכחו של

עלו האותיות, וחקרו בכל אותם המחנות כמו זה, בצרוף הזה: אוקיר. וקול יצא והקריז ואמר: אוקיר אנוש מפז וגו'. אחר כך נמשכו האותיות והיו נוצצות על ראשי כל אותן המרכבות, ושככו עד שהתקנו למקומותיהן.

הראש לצד שמאל חזקיא"ל, הממנה הגדול, גדול המחנות לכל אותם שעומדים לשער המשכן, תחת שלטונו של גבריא"ל. ועמו מתפקנים באותו השער כל אותם המחנות שפחת ידו, וממנה אחד העמד על השער בחוץ, ושמו גזריא"ל. ועמו י"ב ממנים שסובבים אותו שלש שלש לכל צד לארבעה צדדים. ואלו שנינות של להט החרב המתהפכת בידיהם. והממנה הזה חזקיא"ל עומד עליהם למעלה למעלה בפנים. אות אחת נוצצת על ראשם, והיא האות א'. שהרי אלה לא עומדים ולא שואלים (נוסעים) אלא בסוד של א', שהיא ימין, משום ששמאל אין נוסעת אלא בימין. הימין תמיד נוסעת לשמאל, שא' אות נוצצת ויוצאת מימין. ואז נוסעים לאותו מקום שנוצצת אותה התנוצצות. לפנים ממנו רהטיא"ל, גדול המחנות, שעומד בפנים תחת שלטונו של גבריא"ל, ועמו כל אותם מחנות תחת ידו, וממנה אחד עומד עליהם בשער, שנקרא קדשיא"ל, וסובבים אותו י"ב ממנים שלש שלש ארבע פעמים. ואותו הממנה רהטיא"ל עומד על כלם, שלא משתנה שמו. אות אחת נוצצת על ראשיהם של כל המחנות הללו, והאות הזו היא ז', והיא מתחלפת בתוך תקון המשכן באות ל'. זו מתחלפת בסוד של (במדבר כד) זל מים מדליו. ומתחלפת בחקיקות של

סלקון אתוון, ואתהדרו בכל אינון משריין כגוונא דא, בצרופא דא אוקיר. וקלא נפק ואכריז ואמר, אוקיר אנוש מפז וגו'. לבתר אתמשכו אתוון, והו נציצין על רישייהו דכל אינון רתיכין, ואשתככו עד דאתתקנו לדוכתייהו.

רישא לסטר שמאלא חזקיא"ל רב ממנא, רב משריין לכל אינון דקיימי לתרעא דמשפנא, תחות שולטנותא דגבריא"ל. ועמיה מתתקנן בהוא תרעא, כל אינון משריין דתחות ידיה. וחד ממנא אתקם על תרעא לבר, וגזריא"ל שמיה. ועמיה י"ב ממנן דסחרין ליה תלת תלת לכל סטר, לד' סטריין. ואלין שננא דלהטא דחרפא דמתהפכא בידייהו. והאי ממנא חזקיא"ל, קאים עלייהו לעילא לעילא לגו. את חד נציץ על רישייהו, ואיהי את א'. דהא לא קיימי אלין, ולא שיילי (ס"א גמל), אלא ברזא דא', דאיהי ימינא. בגין דשמאלא לא נטיל אלא בימינא. ימינא נטיל תדיר לשמאלא, דא' את נציץ ונפיק מן ימינא. פדין נטלין להווא אתר דנציץ ההוא נציצו.

לגו מניה רהטיא"ל רב משריין, דקיימא לגו תחות שולטנותא דגבריא"ל. ועמיה כל אינון משריין תחות ידיה. וחד ממנא קאים עלייהו בתרעא, דאתקרי קדשיא"ל, וסחרין ליה י"ב ממנן, תלת תלת ד' זמנין. והווא ממנא רהטיא"ל קיימא על כלהו, דלא אשתני שמיה. את חד נציץ על רישייהו דכל אלין משריין, ואת דא איהו ז', ואיהו אתחלף גו תקוונא דמשפנא באת ל. האי אתחלף ברזא (במדבר כד) דיזל מים מדליו. ואתחלף (ד) בגלופי אתוון, ואקרי חלופא ל'. כד האי